

МИЉАН НИКОЛИЋ

ПЕСМЕ

ПРОДУЖЕНА УСПАВАНКА

Стевану Р.

*Окамењен у простиору звук и знак.
Сџабло заведено зрацима дана,
Приијајено; скамењен праг и корак.
Ведрина у дубине заљедана...*

*Глас и одјек, у њему скамењен вијек.
Ријеч у слогу заведена, сџаде у кам.
Облик да јеси, и логос и човјек...
У времену један, у мноћима, сам.*

*Ено, иза, окамењено осџа,
Мир и говор биља, иренуи наде...
Мосџи и џишо ћуиши вода испод мосџа.*

*Гледај Сџеване, јуирос је јавило...
Небо киџом на улице и зграде...
Јоџи џе слуиши, није заборавило.*

Подгорица, јануар 2012

СЛОБОДАН КАЛЕЗИЋ

*И сад сањаџи – своје ријечи, у тишини;
Могућих свијетова означених сводом...
– За ово ципо јеси, више се не брини;
Твоје име осипаје дан за слободом.*

*И док њловици!... у једрима свој бића –
Дахом њамне њојећи ујврде леда...
Освићеш... благ – у хоризонџу, ојкрића! –
...Свијетоник си, у кајљи недогледа;*

*На самом рубу, објављеног времена:
Ту бива царсџво њвоје, усипављаџ арку –
И њвоја је њајна – сводом ојкривена!*

*Ту – ријечи гдје се мријесџе, сазвјежђем свијесџи;
– Загрили вијечности – као њоследњу варку!...
Па нас у сну о свом џуџу обавијесџи.*